



**prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.**  
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 20.6.2014  
Čj. MSP-225/2014-OD-SPZ/2

**Nejvyšší soud ČR**  
**Burešova 20**  
**657 37 Brno**

**Věc: obv. M. V. - stížnost pro porušení zákona**

**Příloha: trestní spis Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 6/2003 (18 svazků)**

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného M. V., trvale bytem B.,

### **stížnost pro porušení zákona**

proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.5.2011 sp. zn. 4 To 5/2011 v jeho výrokové části III., pokud jím zůstává napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15.10.2010 sp. zn. 43 T 6/2003 v ostatních výrocích nezměněn.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15.10.2010 sp. zn. 43 T 6/2003 byl obviněný M. V. uznán vinným:

trestným činem podvodu podle § 209 odst. 1, 5 trestního zákoníku (ad 4,7,10,12,13, 14,15,17,18,19),

trestným činem pojistného podvodu podle § 210 odst. 1, 5 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonáný (ad 7,11 [ad 13 – písařská chyba]), dílem nedokonáný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku (ad 6),

trestným činem zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku (ad 6),

trestným činem pojistného podvodu podle § 210 odst. 1, 4 trestního zákoníku, a to jako účastník – pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku (ad 12),

trestným činem pojistného podvodu podle § 210 odst. 1, 4 trestního zákoníku, a to jako účastník – pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku (ad 14),

trestným činem pojistného podvodu podle § 210 odst. 1, 4 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a to jako účastník – pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku (ad 15).

Obviněný M. V. byl za tyto trestné činy a za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, kterým byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 21.2.2001, sp. zn. 3 T 257/2000, podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku za současného zrušení tam vynesenoho výroku o trestu odsouzen za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku a § 45 trestního zákoníku ke společnému souhrnnému trestu za pokračování v trestném činu, k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků se zařazením do věznice s ostrahou.

Dále bylo rozhodnuto o vině a trestu dalších obviněných, jichž se stížnost pro porušení zákona netýká.

Nalézacím soudem bylo rozhodnuto o adhezních nárocích v rozsudku vyjmenovaných poškozených subjektů, přičemž je nutno poukázat na výrok o náhradě škody podle § 228 odst. 1 trestního řádu, kterým byl obviněný M. V. uznán povinným zaplatit mj. poškozené obchodní společnosti Česká pojišťovna, a. s., se sídlem v Praze, Spálená č. 75/16 na náhradě škody částku 113.900 Kč, jakož i navazující výrok podle § 229 odst. 2 trestního řádu, kterým byl tento poškozený subjekt se zbytkem svého nároku odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu byl tímto rozsudkem podle § 226 písm. b) trestního řádu obviněný M. V. pod písm. D zproštěn obžaloby Krajského státního zástupce v Brně ze dne 3.7.2003 sp. zn. 3 KZv 75/2001, který mu kladl za vinu, že „společně s obviněným M. V. poté, co měl obviněný M. V. dne 22.12.1999 v Brně na ulici Drobného s osobním vozidlem zn. Alfa Romeo 145 SPZ: BZN 20-48 skutečnou dopravní nehodu, v úmyslu získat nadměrnou částku pojistného, po oznámení pojistné události u České pojišťovny, a. s., předvedli k ohledání likvidátorovi České pojišťovny, a. s., jiné osobní vozidlo stejné značky, které bylo již dříve havarované a bylo jim tak neoprávněně vyplaceno pojistné plnění ve výši 113.900 Kč, čímž České pojišťovně, a. s., se sídlem v Praze, Spálená č. 75/16, způsobili škodu v předmětné výši“

Proti výše citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podal odvolání, kromě dalších obviněných, i obviněný M. V., kterým napadl „výrok o vině dílčími útoky popsány pod body 10), 11) a 13) a dále navazující výrok o uloženém trestu odnětí svobody a výrok o náhradě škody“.

Z podnětu takto vymezeného odvolání bylo rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.5.2011 sp. zn. 4 To 5/2011 ve vztahu k obv. M. V. rozhodnuto podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu o částečném zrušení napadeného rozsudku ve výroku o náhradě škody, kterým byl podle § 228 odst. 1 trestního řádu společně a nerozdílně s obviněným D. K. zavázán k náhradě škody ve výši 695.562.30 Kč poškozené společnosti S Morava, s. r. o., se sídlem ve Znojmě, Horní náměstí 264/18.

Za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu pak bylo ve zrušeném rozsahu ve vztahu k obv. M. V. nově rozhodnuto, že se mu společně a nerozdílně s obviněným J. U. (jakož i pravomocně odsouzeným L. J.) podle § 228 odst. 1 trestního řádu ukládá povinnost nahradit poškozené Kooperativa pojišťovna, a. s., se sídlem Templová 747, 110 01 Praha 1 škodu ve výši 386.355 Kč a dále škodu ve výši 273.054 Kč.

V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Z hlediska rozsahu odvolání obviněného M. V., kterým napadl „výrok o náhradě škody“ vyplývá, že se odvolání vztahuje na celý adhézní výrok včetně té jeho výše specifikované dílčí části, kdy byl podle § 228 odst. 1 trestního řádu uznán povinným zaplatit poškozené obchodní společnosti Česká pojišťovna, a. s., se sídlem v Praze, Spálená č. 75/16 na náhradě škody částku 113.900 Kč a kterým se podle § 229 odst. 2 trestního řádu tento poškozený subjekt se zbytkem svého nároku na náhradu škody současně odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních. Proto se i tyto části adhezního výroku staly předmětem odvolacího řízení, kterými se měl odvolací soud ve smyslu § 254 odst. 1, 2 trestního řádu řádně zabývat.

Podle § 254 odst. 1 trestního řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti němuž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 trestního řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu, v tehdy platném znění (do 30.6.2011), stanoví, že odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu, uloží mu zpravidla v rozsudku, aby ji poškozenému nahradil, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3); nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží

obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody, jestliže je výše škody součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena.

Naproti tomu v ustanovení § 229 odst. 3 trestní řád, tehdy platném znění, stanoví, že pokud soud obžalovaného obžaloby zproští, odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody vždy na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

Podle ustanovení § 229 odst. 2 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem odkáže soud poškozeného také se zbytkem jeho nároku, jestliže mu nárok z jakéhokoliv důvodu přizná jen z části.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že byl-li obviněný zproštěn obžaloby z jakéhokoli důvodu podle § 226 trestního řádu, měl soud obligatorně bez výjimky odkázat poškozeného s celým jeho uplatněným nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních nebo na řízení před jiným příslušným orgánem, protože nárok na náhradu škody lze v trestním řízení zásadně přiznat jen na podkladě odsuzujícího výroku pro trestný čin, kterým, resp. v příčinné souvislosti, s jehož spácháním, byla způsobena škoda.

Obviněný M. V. byl na jedné straně podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby pro skutek spočívající v tom, že *společně s obviněným M. V. poté, co měl obviněný M. V. dne 22.12.1999 v Brně na ulici Drobného s osobním vozidlem zn. Alfa Romeo 145 SPZ: BZN 20-48 skutečnou dopravní nehodu, v úmyslu získat nadměrnou částku pojistného, po oznámení pojistné události u České pojišťovny, a. s., předvedli k ohledání likvidátorovi České pojišťovny, a. s., jiné osobní vozidlo stejné značky, které bylo již dříve havarované a bylo jim tak neoprávněně vyplaceno pojistné plnění ve výši 113.900 Kč, čímž České pojišťovně, a. s., se sídlem v Praze, Spálená č. 75/16, způsobili škodu v předmětné výši.*

Na straně druhé byl současně zavázán podle § 228 odst. 1 trestního řádu, aby poškozené České pojišťovně, a. s., uhradil způsobenou škodu ve výši 113.900 Kč, přičemž se zbytkem nároku na náhradu škody byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Byl tedy zavázán k náhradě škody způsobené skutkem, pro který byl obžaloby zproštěn § 226 písm. b) trestního řádu, a proto mělo být nalézacím soudem ohledně nároku na náhradu škody postupováno podle § 229 odst. 3 trestního řádu.

Pokud obviněný M. V. napadl rozsudek soudu I. stupně i ve vztahu k výroku o náhradě škody v jeho celém rozsahu, pak lze soudu odvolacímu důvodně vytýkat, že se nezabýval přezkoumáním správnosti jeho adhezního rozhodování jakožto celku a že tak ani nenapravit výše uvedené pochybení dílčího adhezního výroku, které spočívalo v jeho chybějící návaznosti na tomu odpovídající dílčí zprošťující výrok.

Odvolací soud pak nedostál své přezkumné povinnosti a pochybení soudu nalézacího neodstranil.

**Navrhují** proto, aby Nejvyšší soud ČR:

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pod bodem III. výrokové části rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.5.2011 sp. zn. 4 To 5/2011 byl v neprospěch obviněného M. V. porušen zákon v § 254 odst. 1, 2 trestního řádu a v řízení mu předcházejícím v § 228 odst. 1 trestního řádu a § 229 odst. 2 trestního řádu,
2. podle § 269 odst. 2 trestního řádu zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3.5.2011 sp. zn. 4 To 5/2011 v jeho výrokové části ad III., a aby zrušil i všechna rozhodnutí na zrušené části napadeného rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
3. dále postupoval podle § 271 odst. 2 trestního řádu a za přiměřeného použití § 265 trestního řádu sám rozhodl podle § 229 odst. 3 trestního řádu tak, že se poškozená Česká pojišťovna, a. s., se sídlem v Praze, Spálená č. 75/16, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, popř. na řízení před jiným příslušným orgánem.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [3 Tz 30/2014](#)